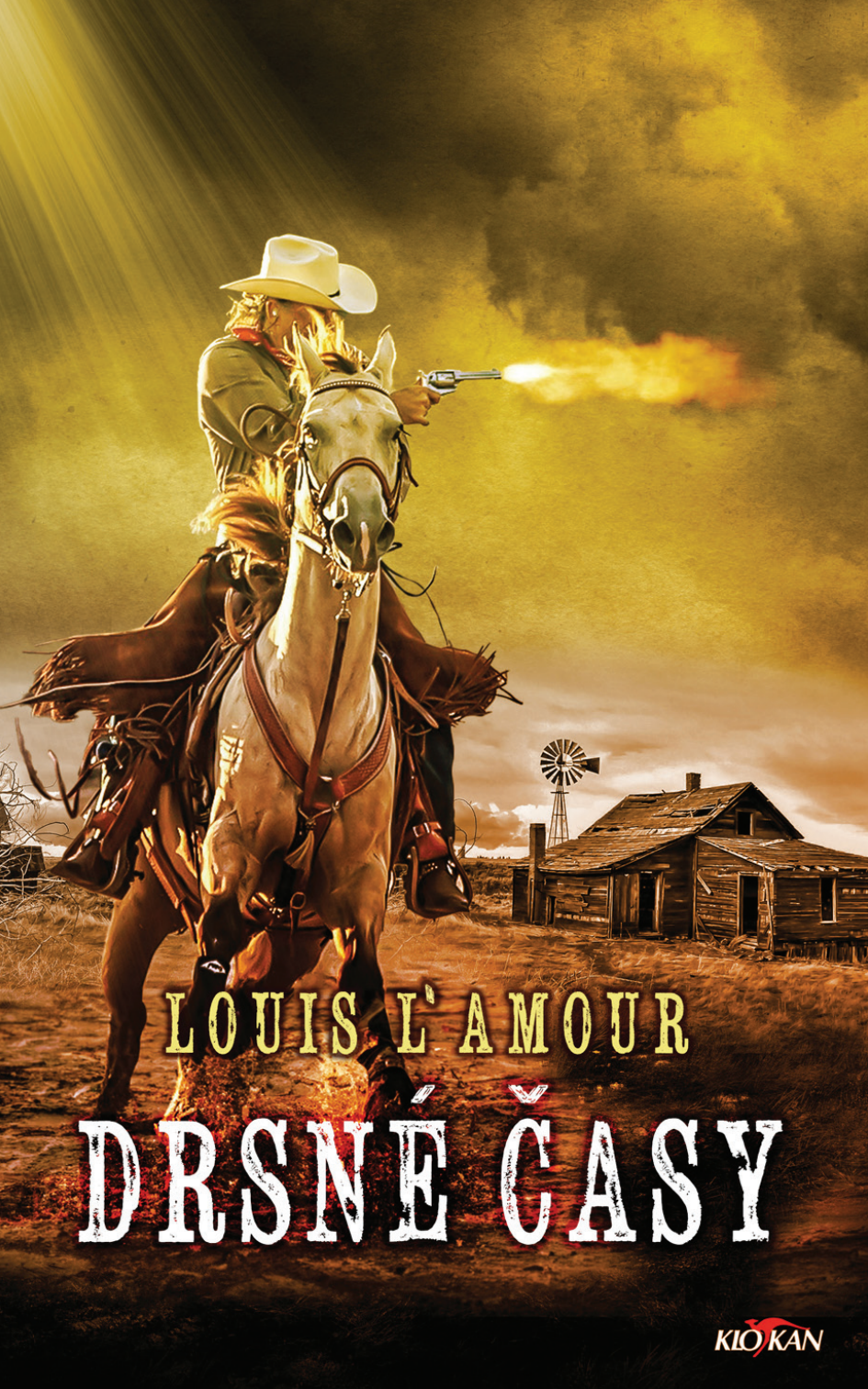
LOUIS L'AMOUR
DRSNÉ ČASY
KLOKAN

edice

Copyright © 1954, 1982 by Louis & Katherine L' AmourTrust
Postscript by Beau L' Amour
copyright © 2018 by Beau L' Amour
Translation © Jan Mrlík, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události zde
vylíčené jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou užity
smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými,
či mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu KILKENNY
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random
House LLC, přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2024
shop@alpress.cz Vydání první

ISBN 978-80-7695-252-2

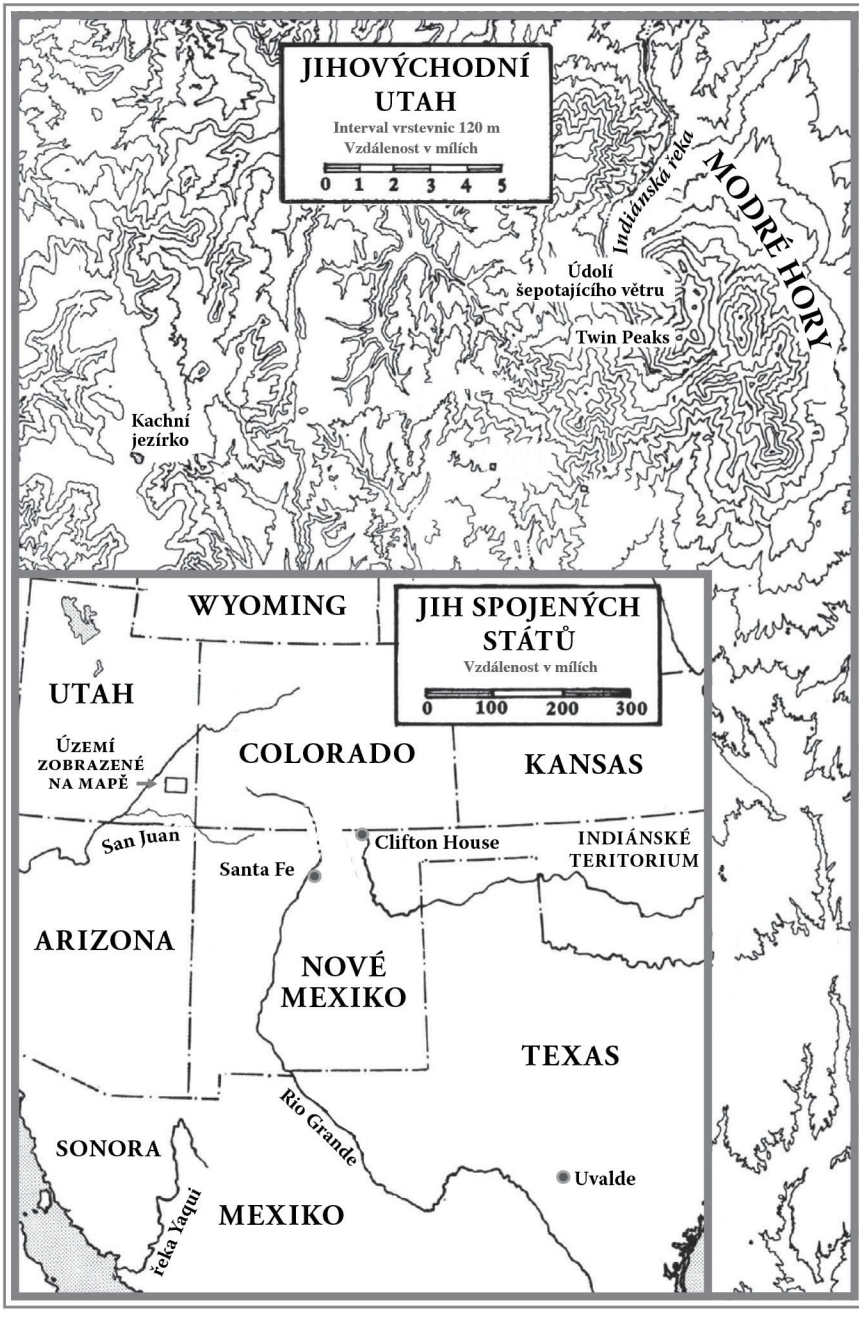
JIHOVÝCHODNÍ UTAH
Interval vrstevnic 120 m
Vzdálenost v mílích
0 1 2 3 4 5
Indiánská řeka
MODRÉ HORY
Údolí šepotajícího větru
Twin Peaks
Kachní jezírko
JIH SPOJENÝCH STÁTŮ
Vzdálenost v mílích
0 100 200 300
WYOMING
UTAH
ÚZEMÍ ZOBRAZENÉ NA MAPĚ
COLORADO
KANSAS
San Juan
Santa Fe
Clifton House
INDIÁNSKÉ TERITORIUM
ARIZONA
NOVÉ MEXIKO
TEXAS
Rio Grande
SONORA
Uvalde
MEXIKO
řeka Yaqui

Kapitola 1

Ve stanici Clifton House na řece Canadian se objevil osamělý jezdec na dlouhonohém plavém koni. Vysoký chlapík se zelenýma očima měl na hlavě černý klobouk s nízkým dýnkem a plochou krempou, na sobě černou košili a na kalhotách kožené chrániče. Jezdec se nedaleko stanice vynořil z drsného kraje zbrázděného lávovými výlevy, který obklopoval úpatí pohoří Sangre de Cristos. Do městečka právě v této době vjížděl dostavník společnosti Barlow & Sanderson.

Sotva jezdce zahlédli první lidé z městečka, všimli si, že jede klidně a uvolněně, avšak jeho kůň měl srst pokrytou prachem a zaschlým potem. Muži se na rukávu košile šklebila trhlina a na obvazu, který mu kryl bok těsně pod ramenem, se rozlézala rudá krvavá skvrna. Mířil přímo ke stájím, kde sesedl a nejdřív ze všeho se postaral o koně.

Teprve potom se narovnal v zádech a pohlédl k budovám stanice. Pouzdra dvou revolverů měl přivázaná ke stehnům. Stáhl si střechu klobouku víc do čela, přešel tvrdě ušlapaný hliněný chodník a vešel do staniční budovy. „Potřeboval bych koupit jídlo," řekl. „Nejdřív se něčeho najím a pak bych nakoupil zásoby na cestu."

„Máme všechno, co budete potřebovat. Zrovna dáváme najíst lidem z dostavníku. Tak pojďte dál."

Cizinec se zastavil na prahu a než vkročil dovnitř, obezřetně se rozhlédl po místnosti. U stolů seděli cestující z dostavníku. Dvě ženy, čtyři muži. Také tu bylo několik honáků, kteří v údolí sháněli dobytek do stád, a tři jezdci, kteří hnali shromážděná stáda dál po dobytčích stezkách. Příchozí si důkladně prohlédl tváře všech přítomných, a teprve potom se sám posadil.

Vysoká dívka z dostavníku ho zvědavě okukovala. Hleděla na něho přes stůl, a protože si všimla zakrváceného obvazu, očividně by ráda věděla, co se mu přihodilo. Jak se zdálo, žádný z mužů si jezdcova zjevného poranění nehodlal všímat. Dívka si nalila do hrnečku kávu a ochutnala. Byla horká, černá a silná.

Oči jí znovu zabloudily k muži v černém. Když se posadil ke stolu, sundal si klobouk, takže teď viděla, že má černé kudrnaté vlasy. Vytáhlý, pevně stavěný chlapík byl ve skutečnosti mohutnější, než se zdál teď, když seděl za stolem. Znovu upřela pohled na obvaz.

„Vy tam… Jste zraněný?" zeptala se hlasitě. „Vaše rameno…"

Očividně ho uvedla do rozpaků, protože se po ní nerudně ohlédl. „Jenom škrábnutí," odvětil spěšně. „To bude v pořádku."

„Mně se zdá, že to bude něco víc než jen škrábnutí," trvala na svém. „Radši byste si to měl nechat ošetřit."

„Díky," odpověděl jaksi pochmurně.

Několik minut bylo ticho, než z opačného konce stolu někdo řekl: „Tuhle Ike by určitě stál taky o nějaký škrábanec, ne? Třeba by ti to ta pěkná slečna ošetřila."

Vysoký cizinec trošku zčervenal, ale neříkal nic, jenže se k rozhovoru přidal nový hlas. „Čert ví, co ho škráblo," utrousil dotyčný, „ale vypadá to, že přitom zrovna bral do zaječích!"

Znovu nastalo ticho, tentokrát poněkud hrozivé. Vysoký muž se otočil k místu, odkud se ta posměšná slova ozvala. Ve tváři byl bledý a měl v ní ledový výraz. Vyhledal pohledem muže, který promluvil naposled. Napohled drsný a pohledný mládenec, z něhož jako by vyzařovala jakási drzost a bezohlednost. „Jestli jste žertoval," prohlásil vysoký cizinec, „tak byste to měl jasně říct."

Muž, který seděl vedle něho, rychle vstal z lavice a poodešel od stolu, a ti ostatní zase spěšně couvali od plavovlasého mladíka. Ten se pomaličku postavil. „To vůbec nebyl vtip," řekl a zlehka se ušklíbl. „Prostě mně se to jeví tak, že před něčím zdrháte."

Při posledních slovech sáhl po zbrani, a co se dělo dál, to viděli zcela jasně a zřetelně všichni, kteří rozmíšku pozorovali. Vysoký jezdec jako by záměrně čekal a váhal právě po ten zlomek vteřiny, kdy plavovlasý mladík sevřel v dlani pažbu svého revolveru. Potom teprve vytasil vlastní zbraň a vypálil.

Plavovlasý muž zavrávoral. Když ho zasáhla protivníkova střela, měl už revolver napůl vytažený z pouzdra, ale ten teď sklouzl zpátky na své místo. Zasažený mladík maličko couvl, ztěžka dosedl na lavici a vzápětí se z ní zhroutil obličejem na podlahu. Tam vykašlával krev, s níž z něho unikal život.

V první chvíli zůstalo v jídelně ohromené ticho, které svým výkřikem rozbila mladá žena: „Vy… Vy *vrahu*!" zaječela a rty se jí zkřivily odporem.

Vysoký cizinec pozvolna couval od stolu, revolver stále v ruce. Díval se po mužích kolem, přelétal zrakem postupně z jednoho na druhého. „Všichni jste to viděli. Říkal si o to. Já jsem ho zabít nechtěl. Neměl jsem důvod tady hledat nějaké potíže. Jen jsem se chtěl v klidu najíst. Kvůli čemu se do mě tak navezl?"

Ještě několik vteřin nikdo nepromluvil, až to udělal jeden starší muž: „Nemáte si co vyčítat, cizinče. Ten trouba si říkal o malér už od té doby, co zabil jednoho muže v Texasu."

„Pro vás to ale nemá žádný význam," doplnil ho druhý. „Až se Tetlow doslechne, že jste zastřelil jeho kluka, nedopřeje si klid, dokud vaši kůži nepřibije na plot."

Vysoký jezdec ještě o kousek ustoupil a vrátil zbraň do pouzdra. „Opravdu nestojím o nějaké trampoty," řekl. „Nakoupím si zásoby a odjedu. Ale všichni si pamatujte," dodal, „že nikdy nevyhledávám žádné problémy."

Usedl za stůl a levou rukou si poskládal z krajíců chleba a plátků pečeně dva sendviče. Ty zabalil do šátku a zasunul do kapsy v koženém chrániči. Pak pozpátku odešel od stolu ke dveřím do sousední místnosti a ztratil se v ní. Tam už na něho čekal Tom Stockton. Na pultu ležel připravený pytel plný zásob. „Tady je to, synku. Viděl jsem, co se stalo, a byl to na mou čest poctivej boj. Tak si vem svý věci a sbohem."

„Díky," přikývl vysoký jezdec, ale zarazil se. „Ještě přece musím zaplatit."

„To bys mě teda dožral," opáčil Stockton vážně. „Jen si to všechno vezmi a ztrať se. Tuhle maličkost snad pro tebe můžu udělat, *Kilkenny*!"

I když jméno jen tiše zasykl, vysoký muž se rychle rozhlédl kolem. „Tohle jméno ani nevyslovujte!" řekl rozčíleně. „Vůbec je nikde nezmiňujte!"

„*Já* určitě nebudu," opáčil Stockton, „ale jsou tady další, kteří by mohli. Támhle Johnson," kývl bradou směrem k jídelně, „ten je z okresu Live Oak. Taky by tě mohl znát."

„Ještě jednou díky," zabručel Kilkenny a obracel se k odchodu. Přede dveřmi se ale zastavil. „Ten Tetlow, jak se o něm zmínili – co je zač?"

Tom Stockton se velkými dlaněmi opřel o pult a zvážněl. Stanici Clifton House založil roku 1867, aby sloužila mužům shánějícím stáda, a pak tu zřídili i stanici dostavníku. Do té doby Stockton procestoval velký kus amerického západu a hodně toho zažil. Mladšího muže na druhé straně pultu poznal, protože měl mezi lidmi nemalou reputaci, takže správně vytušil, o koho jde. Byl mu opravdu sympatický, a protože o Kilkennym něco věděl a Tetlowa taky znal…

„Je to tak zlý, že to snad ani horší bejt nemůže, Kilkenny. Tetlow přišel z Tennessee, takže víš, co je to asi za náturu. Je jako samotářskej divokej bejk. Velkej, tvrdej starej chlap, ale vznešenýho původu, inteligentní, chytrej, a ke všemu politik. A co je ještě horší, pochází z rodiny, která se vždycky a za všecko krvavě mstí. Nedá si pokoj, dokavád se ti nedostane na kobylku, nebo ty nedostaneš jeho."

Kilkenny přikývl. „Rozumím. Co tady dělá?"

„On tady vlastně nejni, teda ještě ne. Ale míří rovnou sem. Na pláních dole na jihu má stádo, prej šest tisíc kusů. A to už je druhý stádo. První mělo čtyři tisíce hlav. Pozdějc prej má přihnat ještě dvě další stáda."

„Pro tolik dobytka potřebuje velikánský kus země," poznamenal Kilkenny. „Doufám, že to všechno má propachtované."

„Jestli nemá," odvětil Stockton, „tak to brzo stejně koupí." Trhl hlavou k jídelně. „Ten, cos ho zastřelil, se tady dost naparoval. Prej když nebudou moct tu půdu dostat jinak, tak dobře znají způsob, jak se to dá zařídit. Přitom plácal rukou po revolveru."

„Tohle se občas stává," utrousil Kilkenny.

Stockton pochmurně přikývl. „A pro malýho rančera, kterej si nemůže najmout střelce, je to pak hodně tvrdý. Ale protože o Tetlowovi něco vím, tak bych řek, že ke

zbraním sáhne teprv tehdy, když to nepůjde přes politiku. Navenek je to takovej uhlazenej panák, a jak jsem povídal – je to politik."

Do údolí vysoko v horách za těch časů zabloudil jenom občas nějaký osamělý jezdec, který se pohyboval krajem s přirozenou obezřetností, k níž se dopracoval během četných cest po nejistých stezkách nezkroceným krajem plným číhajících nebezpečí.

Války s indiány už byly z větší části minulostí, i když se pořád našly skupiny Siouxů, Šajenů, Apačů a Nez Percé, které si zachovávaly někdejší bojovnost. Ovšem ani na územích, ze kterých se indiáni stáhli nebo z nich byli vytlačeni, nenacházely bledé tváře pořád ještě úplný mír. Přinejlepším se podařilo nastolit nejisté příměří, kdy muži jezdili se zbraněmi při ruce a zrakem neustále pátrali, odkud by jim mohlo hrozit nebezpečí.

Nesčetné bizony vystřídala stáda krav a odvážnější dobytkáři hnali svá zvířata i do horských údolí, kde rostla bujná tráva, po níž krávy neuvěřitelně rychle tloustly. Když i tato údolí přilákala první osadníky, zamířili někteří s početným dobytkem ještě výš, na horské louky táhnoucí se mezi vrcholy pohoří.

Tyto odlehlé, vesměs opomíjené a nesnadno dostupné končiny, kde se však naskýtala celé jaro a léto až do časného podzimu vynikající pastva, zůstávaly prakticky posledními pozemky, které ještě bylo možno získat. Právě do jednoho takového údolí měl Kilkenny namířeno. Když tam dojel a rozhlédl se kolem sebe, nezlomně se rozhodl: tohle je místo, kde si zařídí domov, který tak dlouho hledá. Tady zůstane.

Pak celé údolí projížděl a důkladně studoval jeho rozložení. Po levé i pravé straně se zdvihaly hřebeny, které

úval chránily jako hradba, a na východě se zvedaly do výše další horské vrcholy. Na západní straně se údolí ostře stáčelo a v jednom koutě zela ve skalách průrva, za níž prudce spadala skalní stěna do hloubky dobrých sto osmdesáti metrů. V tomto místě se Kilkenny zastavil a dlouho vyhlížel do nesmírných dálav, jež končily nafialovělým pásmem vrchů tvořících další horské pásmo. Teprve tehdy si všiml zvláštního zvuku, jakéhosi slabého, sotva rozlišitelného šelestění. Napřímil se a napjatě naslouchal. Byl to vítr! Šeptající vítr.

Proudící vzduch províval mezi vysokými sosnami a skalisky a protahoval dutinami vyhlodanými erozí do skal. Nikdy takový zvuk neslyšel – připomínal vzdálenou hudbu, v níž není možné zachytit jednotlivé tóny. Zvuk tak zvláštní, že mu musel naslouchat dál a dál. Pak se otočil v sedle a ohlédl se zpět do údolí, které objevil. Nejméně osm set hektarů! Bujná šťavnatá tráva, nějaká křoviska, spousta vody, a ten šepot! Údolí šepotajícího větru.

Přišlo mu zvláštní, že takové místo objevil zrovna teď: kout, o kterém s jistotou věděl, že by zde mohl najít klid, a útočiště, odkud už by nechtěl nikdy odejít. To si říkal ještě předtím, než si plně uvědomil, co všechno by to mohlo znamenat, a když si uvědomil plný význam svého rozhodnutí, spokojeně přikyvoval, jako by si konečně byl něčím skálopevně jistý.

Ano. Tady zůstane. Rozloučí se s dosavadním životem tuláka, který musel vést, aniž by o to stál. Prchal před pověstí, jež ho předcházela, před puncem zabijáka. Avšak tady by se opravdu mohl usadit a najít zde mír – pokud mu to ostatní nepřekazí.

Stále existovala možnost, že se do zdejšího kraje zatoulá nějaký cizinec z plání a pozná v něm Kilkennyho. Na druhé straně měl štěstí v tom, že ho opravdu dobře znalo jen několik mužů, a podle toho, co se o něm povídalo,

by ho mohl sotva kdo poznat. Stále ovšem existovalo riziko, že dojde k podobné nešťastné události, jaká se stala v Cliftonu. Ten člověk vůbec nevěděl, koho má před sebou, prostě kluk, který vyhledával spory, aby se mohl předvádět, jaký je tvrdý chlap. Ale to už bylo za ním a od stanice projel dlouhé míle tím nejdrsnějším terénem na světě. A tak tady zůstane.

Jeho táborový oheň působil jako osamělá jiskra uprostřed obrovského temného údolí. Ráno si všiml místa, kde ze skal sestoupila puma, zřejmě zvědavá na to, co se děje v jejím revíru, a o kus dál narazil i na stopy grizzlyho. Zastřelil jelena, aby měl co jíst, a pustil se do práce. Přespával na holé zemi pod hvězdnatou oblohou a od rána do večera budoval zárodek svého budoucího domu. Vybral ploché kameny ze suťového svahu pod skalnatým štítem a z nich pečlivě sestavoval základy i podlahu. Když pokryl místo postačující pro tři místnosti, rozdrtil vápenec, smísil ho s pískem a připravil si hrubou maltu. Z vybraných kamenů pak začal stavět stěny.

Práce to byla pomalá, úmorná, ale měl z ní radost. Během prvního měsíce pobytu na horské louce nezaslechl žádný nepatřičný zvuk a nenarazil na nic, co by značilo přítomnost jiného člověka – ovšem vyjma toho, co stačil zbudovat vlastníma rukama. Při práci důkladně přemýšlel, co by měl dělat dál. Dům se blížil dokončení, a tak vyčistil okolní napajedla a vyzdil plácek nedaleko domu, kde vyvěral pramen.

Brzy se bude muset vypravit do nějakého obydleného místa, aby si opatřil nezbytné zásoby a střelivo. Nezvykle dlouho nad tímto rozhodnutím váhal, protože vůbec netoužil po tom, aby se znovu pohyboval mezi lidmi. Pokaždé si přitom vybavil výraz čiré hrůzy ve tváři toho děvčete, když zastřelil mladého Tetlowa. Ano, asi nechápala, o co se jednalo. Očividně přijela na západ teprve

nedávno. Ale ani tak nebylo nic příjemného, když se na člověka dívala s takovým zděšením.

Co byla vůbec zač? Taková hezká dívka… Ano, velice krásná.

Tak hezká jako…? Zavrtěl hlavou. Ne. Taková jako Nita nebyla žádná jiná a nikdy podobnou ani nenajde.

V pondělí sedmého týdne, který Kilkenny strávil v horském údolí, osedlal koně a vyjel do města. Ještě nikdy tam nebyl. Městečko se nazývalo Horsehead, a cestou do zdejšího kraje o něm zaslechl jen nějakou zmínku, ale nic víc. Dokonce ani nevěděl, kudy se tam jede, avšak prokličkoval několika kaňony, a nakonec cestu našel.

Městečko Horsehead se líně rozložilo po obou březích říčky Westwater a hlavní ulice kolmo překračovala její koryto. Při východním břehu stála stará dostavníková stanice vybudovaná z kamene, která pamatovala boje s indiány i pozdější mormonskou osadu. Přízemní budovu kryla nízká střecha, z níž vybíhala třímetrová stříška poskytující stín lidem, kteří usedali na několik dřevěných lavic vyleštěných mnohými kalhotami a vyzdobených nespočtem vyrytých monogramů.

Nad vchodem visela neumětelsky psaná cedule, na níž stálo: *Horsehead – dostavníková stanice. Jídlo a pití.* Pití se občas čepovalo u maličkého, sotva dvoumetrového plechového pultu, avšak jídlo se tu nepodávalo už šest let. Východně od stanice se tyčila dvoupatrová budova označená jako Hotel a saloon Westwater, a právě zde se obvykle scházeli významní mužové městečka. Dál na východ od hotelu měly své místo obchod nesoucí vývěsní štít *Prodej postrojů, maj. Eli Putnam*, dále holičská oficína, kancelář s cedulí *Robt. Early, právník*, a dál navazovaly stále nižší budovy; až na samém konci ulice stál saloon s nezvyklým jménem Poslední naděje.

Naproti dostavníkové stanici měl svou kancelář šerif a v zadní části této budovy se nalézalo místní vězení. Ve stejné kanceláři měl svůj stůl i městský maršál, ale mezi těmito dvěma rameny spravedlnosti nebylo ani za mák přátelství. Vedle úřadu šerifa stála naproti hotelu puncovní kancelář, načež řada domů pokračovala saloonem Pinenut, obchodem Emporium, kanceláří realitního makléře a saloonem a hernou Diamond Palace. Za saloonem následovala ještě řádka dalších stavení.

Západní břeh říčky zaujímala samostatná čtvrť městečka, jíž se víceméně stranili obchodníci a občané, kteří žili na východním břehu. Hned u vody rostl hájek topolů promísených vrbami a ještě několika dalšími stromy, a částečně zastiňoval most přes Westwater. Za stromy se nacházely ohrady a vozová kůlna přilepená k rozlehlé nájemní stáji. Se stájí sousedila noclehárna, kde bylo možné přespat, ovšem nikoli v samostatných pokojích. Tvořila ji jediná rozlehlá místnost s řádkou dvanácti patrových paland a několika stoly.

Vedle noclehárny stál saloon U Savoryho, ale ten se nedal považovat za zvlášť příjemné místo. Platil za „drsný" podnik městečka. Úzká protáhlá budova s dlouhým barovým pultem a spoustou stolů byla už od svého vzniku útočištěm různých nekalých živlů a toulavých kovbojů, kteří tudy projížděli.

Na protější straně prašné ulice za obvyklou dlouhou řádkou zábradlí k uvazování koní měl svou ordinaci doktor Blaine, vysoký a nepopiratelně hezký čtyřicetiletý muž se záhadnou minulostí; nicméně podle toho, co se o něm povídalo, to byl nepochybně nejlepší chirurg na západ od Rio Grande. Doktor Blaine byl obyčejně opilý, ale během zřídkavých příležitostí, kdy byl zcela při smyslech, vytahoval chlapům z těl kulky, zašíval rány od nože a říznutí od rozbité láhve či se jinak staral o dobré zdraví

té nesprávné strany městečka. Ordinaci měl strategicky umístěnou poblíž místa, kde nejvíc docházelo ke střílení, pořezání a zmlácení, protože šarvátky se obyčejně strhly na ulici buďto před noclehárnou, nebo před saloonem U Savoryho.

Hned vedle doktorova domu stála herna U Dolana. V hlavní místnosti se nacházel jeden kulečníkový stůl a několik karetních stolků a zahlcovala ji spousta dýmu z doutníků a cigaret. Prodalo se tu značné množství kořalky, kterou barman naléval u mrňavého plechového barpultu. Avšak tento podnik se nedal považovat za saloon v pravém slova smyslu. Scházela se v něm zajímavá směsice lidí z celého města. Dolan byl vysloužilý voják, někdejší seržant kavalerie a veterán z mexické i občanské války a z bojů proti indiánům.

Za Dolanovým podnikem směrem na západ stály dvě opuštěné barabizny, za nimi kovárna, a potom následoval kaňon. Hluboká rozsedlina ubíhající ke skalnímu masivu blízké mesy byla hlubší než nedaleká říčka, ale zůstávala bez vody, s výjimkou krátkých přívalů následujících po silných deštích. Také přes tuto průrvu se klenul most.

Lance Kilkenny sjížděl z kopců a blížil se k východní polovině městečka. Nezastavil, dokud nedojel k dostavníkové stanici, kde sesedl a uvázal svého vysokého plaváka k zábradlí. Zůstal chvíli stát, rozhlédl se po vývěsních štítech a ubalil si cigaretu. Pozorně si městečko prohlížel, protože na ně byl zvědavý, a hlavně chtěl zjistit, jestli zde u někoho třeba nevzbudí nežádoucí pozornost.

Shýbl se pod zábradlí, poopravil si klobouk na hlavě a upřel pohled na povaleče, který se opíral o zeď stanice. „Máte pěkné městečko," prohodil.

Pobuda se po něm podíval koutkem očí a všiml si dvojice nízko zavěšených revolverů. „Počítám, že jo," zahuhlal a otřel si hřbetem ruky ústa. „Už jste viděl Dolana?"

„Neznám ho," opáčil Kilkenny. „Kdo to je?"

Povaleč se trochu narovnal a trhl hlavou směrem k západní části městečka. „Chlap, kterýho je dobrý znát, jestli se chcete zdržovat někde tady kolem." Pak se otočil na podpatku a klátil se pryč.

Kilkenny se trochu zamračil a díval se za ním. Potom se obrátil a vydal se k hotelu.

Lance byl vysoký dost přes sto osmdesát centimetrů, s širokými rameny a svalnatými, silnými pažemi. K tomu měl úzký pas i boky, a když kráčel, připomínal chůzí spíš zálesáka než jezdce. Došel k hotelu Westwater a zamířil do jídelny. Tam se posadil ke stolu skoro v koutě místnosti. Zvědavě nahlížel do menu, a musel se podívat znovu, protože tady, v kraji dobytčích stád, nabízel hotel takové chody, jaké by dělaly čest každému podniku v Paříži.

Otočil na další stránku a pak zase zpátky. Na jednom listu jídelního lístku se nabízely pokrmy obvyklé v těchto končinách, ale na ostatních stálo francouzské menu s nejméně padesáti jídly!

„Překvapený?"

Kilkenny zvedl pohled k robustnímu muži středně vysoké hranaté postavy, který stál nad ním. Na vestě měl zavěšenou šerifskou hvězdu. Kilkenny přenesl zrak od hvězdy k obličeji toho člověka. Měl ostře řezané rysy. bílý, pečlivě zastřižený a čistý knír, a chladné modré oči, které se teď dívaly spíš tázavě a pobaveně.

„Ano," odpověděl na otázku, „to tedy jsem. Přisedněte, šerife."

„Díky." Šerif dosedl do židle na protější straně stolu. „Já jsem Leal Macy. Když se ve městě objeví cizinec, který nosí dva revolvery, tak se s ním hledím seznámit."

Kilkenny se znovu podíval do menu, a když se k němu dostavila servírka, objednal si: „Dám si paupiettes de veau Provençal[1], a kuchaři vyřiďte, že do omáčky nechci nic jiného než madeiru."

Macy se zazubil, ale jeho pohled zůstával stále stejně bdělý a zvědavý. „Tohle se bude Ernlevenovi líbit. Ten chlap dělá při vaření hotové zázraky a považuje za svou čest, když si někdo objedná jídlo z francouzské části menu. A možná byste se divil, kolik lidí to dělá. U nás na západě," dodal, „můžete potkat spoustu všelijakých figur. Jednou jsem jel po stezce z Texasu se dvěma univerzitními kantory. Jeden byl ze Sorbonny a druhý z Heidelbergu."

„No jo," přikývl Kilkenny. Začal být ostražitý. Jestli šerif ujížděl po téhle cestě, sotva by se o Kilkennym nedoslechl – ledaže by tudy jel už dávno. „Příslib nové země láká lidi odevšad."

„Máte v plánu se tady zdržet dlouho?" zeptal se šerif jakoby mimochodem.

„Natrvalo."

Macy na něho upřel ještě pozornější pohled. „Slušné chlapy tady potřebujeme. Tohle je dobrý kraj. Chcete si tady založit ranč?"

„No jo. Ale jen takový menší."

„Už jste si vybral nějaké místo?"

„Vybral."

Chvíli bylo ticho, než se Macy otázal: „Smím se zeptat kde? Ještě nikdy jsem vás tady neviděl."

Kilkenny kývl hlavou směrem k severozápadu. „Tamhle kousek odtud." Upřel zelené oči na šerifa. „Ani já jsem vás zatím nikdy neviděl. Ale aby bylo mezi námi jasno, Macy. Jako šerif jste si pochopitelně hned všiml, že nosím dvě zbraně, a nejspíš jste se divil, co tady pohledávám. Já chci

[1] telecí masový závitek po provensálsku (pozn. překlad.)

být sám. Vybral jsem si to nejodlehlejší místo, jaké jsem dokázal najít, a tam jsem se zahrabal. Až se pořádně usadím, tak se ve městě neukážu častěji než jednou za měsíc, teda pokud nedojde k něčemu mimořádnému. Nestojím o žádné problémy, šerife, a v životě jsem nepil. Nikdy se nevyplácí, když se člověk zpije pod obraz a začne zapomínat," zavrtěl hlavou. „Se mnou žádné potíže mít nebudete. Pořídím si pár kusů dobytka a budu se starat o své věci – ale taky chci, aby mě ostatní nechali na pokoji."

„To je docela fér," přikývl šerif na souhlas. „Znáte někoho tady ve městě?"

„Ani živou duši. A před vámi jsem mluvil jen s jediným mužem. Ten mi doporučil, že bych měl navštívit Dolana."

Leal Macy cítil, jak jím proletěla vlna lehkého překvapeného vzrušení a znovu si prohlížel vysokého chlapíka na opačné straně stolu, odhadoval ho a přemýšlel. Potom pečlivě volil slova, když prohlásil: „Na vašem místě bych za ním nešel. Alespoň ne teď hned. Nechte to až na další návštěvu v městečku. Dolan," zavrtěl hlavou, „to je tvrdý oříšek, a v tom jeho pajzlu se schází ta nejhorší pakáž z celého kraje, otrhanci a spodina. Tuláci, zloději dobytka, pistolníci, psanci a takoví mizerové."

„On má taky prsty v tom kradeném dobytku?"

„Jestli ano, nikdo ho nikdy nepřistihl. Dolan býval v armádě seržantem. Dobrý voják, mazaný a velice schopný. Jezdíval se Sheridanem."

„To já taky," poznamenal Kilkenny tiše.

Zaslechl, že se otevřely dveře, a tak se podíval tím směrem, a na chvíli jako by zkameněl. Ve vchodu do jídelny stála mladá žena, kterou zahlédl v Clifton House, a upírala oči přímo na něho. Podle toho, jak je vytřeštila, jej také poznala. Rychle vstal. „Jak se vám daří, paní? Doufám, že je všechno v pořádku."

Stále se mu dívala do očí a jako by bojovala s vlastní nejistotou. Potom přikývla a zamířila k nedalekému stolu. Macy neříkal nic, avšak zvláštní scéna ho očividně zaujala.

Objevila se servírka a přinášela Kilkennymu jídlo a Macymu šálek kávy, který pro něho objednal. Servírka postávala u stolu, a když k ní Kilkenny zvedl pohled, řekla: „Kuchař vám vzkazuje, že do omáčky dává *vždycky* pravou madeiru."

Kilkenny se zasmál. „Macy, možná se ve městě objevím častěji, než jsem měl v plánu. Jestli tady bude takhle dobré jídlo, nedokážu si je dlouho odpírat. Co si člověk vaří sám, to se mu za chvíli začne zajídat."

Dveře jídelny se otevřely znovu, dovnitř vešli tři zaprášení honáci a posadili se ke stolu. Všichni neholení, očividně unavení tvrdou dlouhou cestou, protože měli ve tvářích ten vyzáblý, hladový a divoký výraz mužů ženoucích stáda po dobytčích stezkách. Jeden byl chlap jako hora s ducatými tvářemi a býčí šíjí, druhý měl jizvu na lícní kosti a na pravé ruce mu chyběl malíček. Třetí muž měl pleť pískové barvy, téměř bílé oči, a revolver nosil zastrčený za opaskem.

Když se usadili, začali se rozhlížet po místnosti, takže si všimli šerifa a zkoumavě si ho měřili pohledem. Pokud si Macy byl vědom, že na něho upírají pozornost, nedal to nijak najevo. Pak se ti tři začali zajímat o Kilkennyho a ten veliký chlap na něho zaujatě civěl, jako by se snažil vzpomenout, kde už ho viděl.

Jídlo bylo skutečně vynikající, káva černá a silná. Kilkenny si připadal jako v ráji, protože za sebou měl dlouhé dny pouti na západ, kdy se živil napůl uvařenými jídly, která kuchtil v závětří skalních převisů nebo vedle nějakého zapomenutého napajedla. Občas zvedl oči od talíře a dvakrát se setkal pohledem s děvčetem z Cliftonu. Jak se to jenom jmenovala? Má v úmyslu se tady zdržet?

Po krátkém zaváhání se na to zeptal šerifa. „Myslel jsem, že ji znáte," opáčil Macy. „Vlastně sem zrovna přijela z východu. Laurie Websterová je neteř Boba Earlyho, a to je nejlepší právník ve městě. Ona je na západě jen pár dní," dodával šerif, „ale výborně jezdí na koni. Viděl jsem jen jednu ženskou, která to zvládala líp – Nitu Riordanovou."

Kilkenny při vyslovení toho jména zažil šok, až ho zabrnělo v patách. Chviličku čekal, protože se bál hned promluvit, než se opatrně zeptal: „Jaké jste to říkal jméno?"

„Nita Riordanová. Patří jí tady ranč KR a její pozemky se táhnou na jihozápad od města. Farmu vede sama, má ovšem k ruce předáka, který se ve své práci vyzná. Na koni jezdí obkročmo, jako pravá západňácká holka. Slyšel jsem, že přišla z okresu Live Oak někde tam dole u Rio Grande."

„Ach tak… To jméno mi přišlo povědomé, ale asi jsem se spletl."

Macy se dobrosrdečně zachechtal. „Kamaráde," prohlásil, „kdybyste to děvče zahlídl třeba jen jednou, tak byste na ně nikdy nezapomněl. Je to mexicko-irská míšenka, krásná jako obrázek. Ženská jako lusk, ale dokáže se o sebe dobře postarat. S revolverem to umí jako chlap a s winchestrovkou zrovna tak. Ale nikdo si k ní nic nedovoluje a nemá s lidmi žádné potíže. Ten její předák ji hlídá jako stín. Velký Mexikánec… Jednou jsem ho viděl, jak z revolveru ustřelil hlavu křepelce."

„Už je tady dlouho?"

„Ani ne. Sedm nebo osm měsíců. Přišla a koupila ranč od starého Dana Marablea, ale dneska už by to tam nikdo nepoznal. Postavila velký nový dům, rozšířila stáje a taky sem přihnala pěkný dobytek. Jen se bojím, že by teď mohla mít potíže s tím novým rančerem, který se sem přesunuje."